

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

September 2018

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 7 - 2018

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Anne Katrine Bagai, Hanne Dion
Famoye, Jacob Juhl, Signe Schmidt
Kjølner, Martin Knabe, Anna Mørk
Maegaard og Eva Nørgaard

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/18-09/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Jacob Dahlstrup

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Eva Nørgaard

Om rum

Rummet er lyset
der kolliderer med tiden.

Rummet er i åbningen
det konturløse
ubestemte.

Rummet er
opbyggende
presserende mod tindingen
som spaltninger.

Rummet er i rum mod rum
i legemliggørelsen
af gnidningernes forførende diskant.

Rummet er
sine tilsløringer
sin døvstumme uomgængelighed
sin komedie. Rummet bevidner det evindelige frafald
og lukker døren.

Rummet er
i lejligheden.

Rummet er
i længslen.

Rummet konsoliderer sig som vane, jeg bliver.

Så
rummet i sig selv.

Rummet fri for dimensioner.

Om døden

Døden er tiden
der kolliderer med lyset.

En nåleskov under nakken.
På tværs af forskydninger.
Gennem projektet.

Så

Hanne Dion Famoye

Sigrid

Jeg er forelsket
i en der arbejder
i Netto
i Hellerup
Jeg køber
Hubba Bubba.
Hun hedder
Sigrid.
Jeg er lige kommet hjem
fra Hong Kong.
Og jeg er bare så klar på
at score.
Mine forældre ved ikke
at jeg er lesbisk.
Det er ikke en sky
på himlen.
Efter lacrosse
på den internationale skole,
rørte Jessica
mine bryster
i badet.
Jessica var hjemme
hos mig
og mine forældre.
Min far ville vise hende
dansk kultur:
Medisterpølse
Rødkål
Brun sovs
Citron fromage
Carlsberg

Overblik

Standardafvigelse,
jo lavere en
standardafvigelse,
desto bedre.

Det største trofæ.

Rosengeranier
i vindueskarmen.
Syg smag og lugt.
Man glemte to ting,
som udgør katastrofen.

Det skæres til
med forgylderkniven.
Kræver en vis øvelse, men
kan nemt læres.

Total kontrol,
alle flytter sig fra A til B.

Jacob Juhl

forestil dig et årtusind

på det specifikke sted
ved de vilde brombær
nederst i haven,
i alle haver,
det er det samme sted

vi bor ens

og kopierer bærrerne
i 2.000 eksemplarer
og sætter dem
sirligt fast på grene

vend tilbage
og gentag

Vi er ankommet direkte fra stenalderen
- lidt forsinket.

Det var ikke vores skyld;

vi har arbejdet på en udvidelse af
verden med nogle ord, der måske
betegner nye fænomener:

“blodplettede fotoner”,
for eksempel.

Rapport:

*tre fingre monteret
på en printplade + strøm:
fingrene sitrer kærligt.*

bløde vinde gennemblæser
broens betonpiller, men
de står, de står, de står

præcist fordelt
fortalt granit

på hedens millimeterpapir
(forestil dig et årtusind)

de udvinder jernmalm herfra
- tæver bjergene sønder
og sammen

Signe Schmidt Kjølner

INDHAV

Europa og Amerika havde strakt sig, så langt de kunne, og hvor de mødtes opstod en serie af øer. Undersøiske vulkanudbrud fik landmasserne til at bule frem fra havets overflade. Lav og mos koloniserede jorden, og efter 400 år var skoven moden. Jeg kalder dem for en blanding af to kontinenter, nøgternt set er de dog et sammenrend af havestole, planter og pickup trucks fra alle mulige steder, som fragtskibe er kommet med og læsset af i vores havne.

1

For tretten år siden stødte et italiensk fragtskib på grund ved Nordstranden. Hvordan det kunne komme så meget ud af kurs, ved jeg ikke. Havnen ligger på den anden side af øen. Containere bankede mod klipperne og åbnedes. Sådan lå de en hel vinter. Olien forsøgte man at filtrere fra vandet. En container havde været lastet med kostumer og scenografi til et teaterstykke om en skibbruden. Stykket skulle have været opført her på øen, men nu gik det hele tabt. Jeg ved ikke om de opførte det alligevel, da skuespillerne landede med flyet. Men jeg ved, at vores lokale teatergruppe rejste til Italien.

Det er ikke mine historier. Jeg gør dem til noget andet, måske til mine. I de første mange år jeg kom her, skrev jeg de historier jeg hørte. Jeg så mig selv som en krabbe der førte historier henover munddelene. Så filtrerede jeg de mest problematiske fra. Jeg skrev ikke mine egne historier ned, fordi jeg fandt dem kedelige. I virkeligheden skulle jeg bare klippes, fordi saltvandet havde gjort mit hår tørt. Hos frisøren var jeg en høj kvinde med tørt hår, der talte brasiliansk, fordi det var den variation af portugisisk som man kunne lære på duolingo.com. Så sad jeg der i en brun læderstol og så hende feje mine hårtotter op. Jeg havde fortalt hende om, hvad jeg lavede på øen. Det var historien om, at jeg boede i øens største hus, og at jeg havde lånt følelsen af at tilhøre en familie med et navn. Til familien hørte huset og fornemmelsen for at lave suppe baseret på zucchini i stedet for kartofler. Familien ved, at alle medlemmer mødes til fødselsdagen på lørdag. Jeg bad hende om ikke at tørre mit hår, fordi hun allerede havde det så varmt.

Nogle gange vover jeg alligevel at kalde det et hjem her. Hvad skal man ellers stille op med et sted, man gerne vil blive, i et andet liv eller en anden dag. Jeg vil blive til en ældre kvinde med knoklede knæ, der går tur med sin hund ned ad bakken. Men når jeg løber, mørkerød af sved og ranglet, op ad villavejene og smiler til det ansigt, der blev født her, så ved jeg, at jeg er ligeså fremmed, som Jacobs forfædre var, da de koloniserede øerne for 400 år siden. Det var ikke deres øer. De gjorde dem til noget andet, måske til deres. Det gik hurtigt. Allerede før de bosatte sig, havde de introduceret køer. Satte de bare kvæget af og sejlede tilbage for at hente macheter? Det siges, at køerne blev mødt af en subtropisk regnskov. Hollænderne og portugiserne var knapt nok nået tilbage for at bosætte sig, før køerne havde transformeret mange af skovene til enge. PDF-filen jeg læser om øernes vegetation og flora er dårligt oversat til engelsk, så måske gør det skovene, der i forvejen beskrives som svære at placere i én økosystem-kategori, yderligere diffuse. Hele historien er så diffus. Der var ingen mennesker på øerne til at byde dem velkommen. Der er dem, der taler om at have fundet mærker indridset over indgangen til grotter. Er det nyligt ridsede streger der indikerer høstens kvalitet? Tegn lavet af at menneske der boede her før vi kom? Der er ingen til at forklare det i dag. Eller som Jacqueline, forsker i fortidens økosystemer ser det: In many cases, human colonization drastically modified the ecosystems of remote oceanic islands before scientists arrived to document the changes.^[1] Taler man egentlig om kolonisering, når der ikke boede mennesker i forvejen? Ellers vil jeg sige, at vi koloniserede fuglene, de endemiske planter, tusindbenene og firbenene. De var her i forvejen. Vi bragte historier med, om os selv.

Måske vil der en dag være en, der blev født her, som fortæller disse historier. Bertrand var nær blevet født her. Hvorfor ikke, tænkte jeg, der er mindst tre læger i familien.

Måske vil der en dag være en, der virkeligt blev født her, som fortæller disse historier. Eller andre historier; Den om yachten fuld af kokain. Den lagde til i havnen, og besætningen var så bange for at blive opdaget, at de gemte kokainen i klippernes sprækker. Børn fandt det, husholdersker fandt det. De marinerede fisk, bagte brød, sniffede det og blev afhængige, eller døde. Da yachten sejlede videre til hovedøen, blev dens fragt opdaget. Jeg har kun hørt historien i glimt.

Hvide køer og jerseykøer gik og græssede ved siden af supermarkedet. Jeg sneg mig til et kig på dem. Den høje bambus indrammede mit udsyn. Man går ikke langs vejen her, hvis man har en bil, er jeg blevet fortalt. Hvor mange gange har jeg ikke kørt korte strækninger i en ophedet bil for ikke at blive set på vejen. Køerne havde navne, som kun Lourdes kendte. For 70 år siden havde en onkel insemineret en af køernes tipoldemødre med sæd fra en tyr der levede på en anden ø, og nu var hele øen befolket af den familie. Kvæget spiser ikke hortensia. Derfor vokser planten i kilometerlange hegn ved vejene og mellem markerne.

3

På ældre søkort, som man ikke bruger mere men måske indrammer og hænger op i sin stue, er Atlantis ofte indtegnet som en gruppe af øer midt i Atlanterhavet. En politiker i Amerika skrev, at vores øer kunne være Atlantis' bjergtoppe. Måske bor vi oppe på bjerget, mens køer græsser på undersøiske marker i en blå dal.

Da vores øer blev koloniseret og indtegnet på kort, overtog de ligesom koordinaterne, der tidligere var forbeholdt Atlantis. Nu er der kortet, som hænger i sommerhusets stue. Her er de små klippefremspring ud for kysten ligeså store som øen.

Ifølge den amerikanske politiker omkom Atlantis i et forfærdeligt krampeanfald fra naturens side. Alle øerne sank ned i havet, med samtlige indbyggere.

Jeg holder af teorien om, at Atlantis blev til vores øer. Pludseligt har vi en historie, der strækker sig tusindevis af år tilbage i tiden.

Det er svært med de øer. Så snart jeg forlader dem, må jeg ty mig til videnskabelige artikler og almene facts for at beskrive, hvad jeg har set eller fået fortalt. Det er som om de påny bliver slettet fra søkortet. Jeg har skrevet om dem som organer i en krop, hvor man jo også har formationer med ø-navne, såsom 'Langerhanske øer'. Men det dækker kun over, at jeg ikke ved, hvad jeg skal sige. Ikke engang når jeg er der. Den gule kjole jeg købte: Det føles som om den måtte rejse med en tidsmaskine igennem et ormehul i universet for at forlade øen. Uforståeligt at den så let kan bæres af mig nu, i en europæisk storby.

Det eneste, som rigtigt er tilbage, er en isoleret landmasse af savn. En familie, der

eksporterer børn, teenagere og emigranter til kontinentet. De forlader øen med frisk ost og søde brød i håndbagagen. Det er, når familien siger farvel i lufthavnen, at jeg forstår havets udstrækning. Når jeg fortæller om øerne til naboerne her på kontinentet, kan jeg kun sige, at man kan se havet til alle sider. Bortset fra bagved, hvor krate-re skyder op som et acne-angreb på øens jord.

4

Containerskibe passerer øerne på deres vej over Atlanten og hoster deres fragt op her i havnen. Alt, hvad du ser omkring dig, kommer fra containere. Nye butikker med navne som 'Loja do Macau' og 'Loja Chinesa' overtog tomme butikslokaler med billigere værktøj og hundredevis af perle- og gavebånds-typer. Deres store udbud fik familieimperier såsom værktøjsbutikken til at gå konkurs, og i det ryddede butikslokale flyttede endnu en Loja do Macau ind. Macau blev i århundreder omtalt som en af vores oversøiske provinser. Jeg husker, at min veninde boede der i 1999, da de fik uafhængigheden skænket ved en ceremoni med kinesisk fyrværkeri. Nu har Loja do Macau skabt en ny handelsrute her til øen.

Var det også en ny butik med større udvalg, der fik 'Casa Cardoso' til at lukke butikken, hvor jeg købte den gule kjole? Den kjole havde lommer, der var store nok til at indeholde et sæt nøgler, en saks eller et klæde til at vaske sig med. Jeg hørte, at manden døde, og at kvinden besluttede at lukke butikken. Salget gik heller ikke godt. Jeg kan ikke forestille mig, at den kjole ankom med en container hertil. Forhåbentligt har den været båret om aftenen efter en arbejdsdag. Hvor det er køligt, og lommerne er tomme. Dette er historier, som ikke er mine, og som jeg ikke engang kender. Jeg vil gerne vide mere om Lourdes. Hun har 4 børn og 4 søskende, og hun vil ikke rejse væk natten over, fordi hun skal se til køerne om morgenen. Hun har forklaret hvordan vandet løber ned fra vulkanen, når det regner, og hvordan det kan være, at det kan komme til at smage salt. Åbenbart, blander det sig med havvandet. Jeg fik ikke det hele med. Nuancer i sproget går tabt.

Jeg forstår heller ikke, hvordan alle disse ting omkring mig er sejlet hertil. De store 5 liters vandflasker, fliserne til terrassen udenfor Helios hus på naboøen? Inde bag facaderne gemmer sig kæmpestore lokaler. Som den frisør i et højloftet rum med søjler og dancemusik, der var tre gange så dyr som den lille salon på naboøen. Det var

hårproduktet, han solgte mig. Det kom også med et containerskib. Men hvorfor skulle alting ikke også være her. Hvorfor skulle øen her ikke også fyldes op af de produkter, som verden har at tilbyde.

5

Den første ø blev opkaldt efter Atlantis. Den næste ø fik navnet Virginie efter det mest fornemme menneske ombord på skibet, som ikke allerede havde fået opkaldt en plante fra den første ø efter sig.

Atlantis' strande havde lyse sandkorn, skabt af årtusinders knusning og finmaling af skaller fra muslinger og havsnegle. De lagde sig i bølgeformede gradienter over det stålgrå lavasand. De må være mindre tunge, de knuste sneglehuse. Jeg kom ned til stranden en morgen og fandt alle fiskene døde. Deres glinsende kroppe bølgede frem og tilbage. Ingen vidste, hvorfor de døde. Om aftenen stod jeg ved siden af Jacob^[2] udenfor restauranten, hvor hele familien spiste. Vi så fiskene vride sig og springe mod bølgen, når de blev skyllet op på stranden. De var desperate for at nå ud igen. Muligvis havde springene den modsatte virkning end hvad de søgte efter. I stedet for at blive ført ud af suget mod havet, strittede de imod og sad fast i det lyse og mørkegrå sand.

[1] Connor, S. E., van Leeuwen, J. F. N., Rittenour, T. M., Knaap, W. O. v. d., Ammann, B. & Björck, S. 2012. The ecological impact of oceanic island colonization – a palaeoecological perspective from the Azores. *Journal of Biogeography*, 39, 1007–1023.

[2] Han skiftede navn fra det flamske 'Jacob' til den mere portugisisk-klingende version Jácome da de bosatte sig på øen, den ø de kaldte for 'den tredje', fordi det var den tredje ø de fandt, næst efter Atlantis og Virginie. Han forsvandt, måske myrdet til søs. Hans søn giftede sig med en adelig kvinde.

Anna Mørk Maegaard

They Shut Down The Water Supply, Del 1

1: Vil du ikke slukke for vandet?

2: Vandet bruser som metal

1: Ja, sluk det nu

2: Som sleb man knive under en dyne

1: Skal jeg slukke det selv?

2: Du bløder ud gennem øret

Ud gennem øret løber en dråbe blod.

1: Nej, det er et sår fra tidligere

2: Ja, da vandet lå stille

1: Vandet finder altid den letteste vej ned

2: Vandet løber altid nedad

Ud gennem øret løber en dråbe blod ned ad halsen.

1: Vil du ikke slukke for vandet?

2: Skal jeg ikke skylle dit øre?

1: Vil du ikke slukke for vandet?

2: Jeg tror det er bedst hvis jeg skyller dit øre

Hænderne formes til skåle, og fyldes med vand.

1: Jeg slukker for vandet nu

En stråle vand bliver smallere.

Anne Katrine Bagai

udtræk

hjertet kan sprænges
og fødes på ny som blåligt og
lyserødt og lille og pumpende
et gennemsigtigt føl

i dag forsøgte jeg at kravle
op i et træ
barken var smattet af alger
jeg hang der i armene uden kræfter
jeg tænkte
den her krop den kan sgu
gå af helvede til

ikke have kræfterne
men have et ben
til jorden
vandet der risler gennem

den plumbede
flod den røde algerede bund ned gennem
parken ud i havet
en pludselig tørst
som om alt ligger øde og drænet i tågen
som vandet har trukket sig
fra jorden ud i luften
og man selv er nede

havet mod ryggen
kraften i strømmen
farven der skifter som i dit øje
det smukkeste jeg har set

drømmen om en duft om et
kraftigt forår om hænder om
kærligheden som en kile der holder alt oprejst

kroppen kan trække sig sammen
som et spættet skjold i solen
kroppen kan trække sig sammen
som en krabbe

have skriften i hemmelig spilledåse
under sengen
have skriften i et skrin
man kigger på i månelys have
skriften tage den frem

flytte alle sine ting ind på et værelse og tænke : det var så alt jeg ejede
flytte alle lyde man laver ind på et værelse og tænke: det var så sådan jeg lød
sådan jeg duftede af nivea creme hele livet

mørket i en bølge eller det sorte i en solstråle
brænde eller bløde op

jeg ville plukke
brombær med sultne fingre gå ud af
krattet fuldstændig forreven
lykkelig over fangsten

jeg ville gå
det grønne sted hvor alle børn partout
skulle være kridhvide
white pride
auning i lastvogn camping
dem der snakker og dem der ikke gør
bare bløde i
parcel

jeg så min første
voksne ven stå og vende pandekager
med grove hænder hvordan hans hat
stadig sad der og knejsede på hovedet

han var min første rigtige lærer der lærte mig
at blive sur på tvivlen og turde handle

nu står han der og lærer andre børn
at turde at leve
en temmelig håbløs opgave også for voksne mennesker

i arbejdet findes balancen ikke
det er som en vandhane der enten springer i luften eller ikke kan skrues på

jeg prøver at presse skriften frem som en gammel mand
der ikke kan pisse
jeg prøver at tvinge skriften frem lige nu
jeg vil have den til at pible ud af kroppen
på mig i afstande og ind i mig igen
med en tæthed som en hvisken ved øret

stå og være vandafvisende
eller stå og optage alt som en svamp
stå som en stærk stamme står i mosen står og vejrer

arbejdet at turde
det er åndedrag suk knejsen skridt suk
åndedrag skridt suk åndedrag skridt suk åndedrag
knejsen hænder i siden hænder i hænder i hænder i hænder
mosgrønt terræn opad klippesten der
falder taktmæssigt mod skosålerne og er flint i
blinker i det mørke som også er glas

Martin Knabe

Hemmelighed

Fra keramikken skriger et ansigt
og snart ligger en fuldvoksen kvindekrop
i kummen, deponeret som en spontan abort.

I en madamepose på et offentligt toilet
ligger en rådden kat og et sæt ben spredes
og afdækker et sakrosankt, familiært, skaldet køn.

Det banker på døren og corpus delicti forsøges bortskaffet
i en revnet plasticpose med en slægtning og en kat
men klinkegulvet glemmer aldrig.

Finger

Snittet i tomlen gaber
og indeni er fingeren hul.

Nedstigning afslører at
den kun er et gummiagtigt hylster.

Der er næsten intet blod,
kun et hulrum,
let gennemlyseligt
med aftegninger af små blodkar
langs de ydre barrierer.

På bunden vokser et landskab
fra de pulserende kar.

Det peger opad.

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

“Bliv patron for Slagtryk og vær med til at fremtidssikre en af Danmarks vigtigste platforme for ny dansk litteratur.”

<https://www.patreon.com/slagtryk>

For et år siden skrev jeg i den månedlige redaktionelt, at Slagtryk handler rimelig meget om teksten og (til tider) urimelig meget om økonomi, planlægning og logistik. Genlæs det eventuelt her: <http://www.slagtryk.dk/2017/09/slagtryk-september-2017/>

Det gør det desværre stadig og vores største ønske er at finde en model, der kan fremtidssikre Slagtryks kvalitet og relevans. I jagten på at finde den rette finansieringsmodel, der sikrer tidsskriftet en større uafhængighed fra tidsskriftsstøtte og fondsmidler (der tilsammen ikke dækker Slagtryks omkostninger) har vi lagt vægt på at finde noget, der var kontinuerligt, gennemsigtigt og ærligt.

Og så måtte det ikke ændre vores nuværende vision: at levere ny litteratur frit tilgængeligt for alle.

Patreon er en platform, der giver vores læsere mulighed for at betale et månedligt bidrag til tidsskriftet på en nem og sikker måde. Et lille beløb (\$1 +moms = 8 DKK) er valgt med tanke på mange bække små og piller ikke ved vores ide om at enkeltpersoner ikke skal bære Slagtryks økonomi.

På den måde kan Slagtryk blive være finansieret på en stabil måde, hvor den årlige tidsskriftsstøtte ikke skal betyde knald eller fald; og at vi kan fortsætte med at betale forfattere for bidrag - såvel som at holde redaktionen fri for omkostninger forbundet med arbejdet i Slagtryk.

Så vidt vi ved er denne form for støttemodel uden fortilfælde i en kontekst af dansk litteratur, og vi er meget spændte på at se hvilke muligheder den bringer med sig til

Slagtryk. Vi glæder os til at gøre alt hvad vi kan, for at holde Slagtryk flydende mange år endnu - og vi håber at I vil tage godt imod vores valg af Patreon som støttemodel.

Det er også muligt at støtte os med et engangsbeløb via Patreon eller direkte på mobilepay 40134743.

Vil du vide mere om hvad pengene går til, så se vores årlige regnskab her <http://www.slagtryk.dk/regnskab/>

Honorar for andet kvartal af 2018 valgt af Tidsskriftet OVBIDAT går til Ulla Charlotte Hansens for hendes bidrag "Hundredigte" tilbage i juni : <http://www.slagtryk.dk/2018/06/ulla-charlotte-hansen-hundredigte/>

Læs mere om det kvartalsvise honorar her: <http://www.slagtryk.dk/honorar/>

Indholdsfortegnelse

Forside af Jacob Dahlstrup

Eva Nørgaard	Om rum	s. 2
	Om døden	s. 3
Hanne Dion Famoye	Sigrid	s. 4
	Overblik	s. 5
Jacob Juhl	Forestil dig et årtusind	s. 6
Signe Schmidt Kjølner	INDHAV	s. 9
Anna Mørk Maegaard	They Shut Down The Water Supply, Del 1	s. 14
Anna Katrine Bagai	udtræk	s. 16
Martin Knabe	Hemmelighed	s. 19
	Finger	s. 20
Redaktionelt	Ved Erik Scherz Andersen	s. 21